

Toruń, 25 stycznia 2024

OZZKS/3/I/2024

Pan Adam Bodnar
Minister Sprawiedliwości

Szanowny Panie Ministrze,

w imieniu Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Kuratorów Sądowych mając na uwadze dbałość o warunki pracy sądowych kuratorów zawodowych, rozwój Kuratorskiej Służby Sądowej, jak również dobro obywateli i bezpieczeństwo publiczne, przedstawiam krytyczne stanowisko naszej Organizacji do opracowania Tomasza Przesławskiego „*Nowa służba probacyjna w strukturach Służby Więziennej. Propozycje zmian w polskim systemie penitencjarnym*” wydanego przez Instytut Wymiaru Sprawiedliwości.

W opracowaniu przygotowanym przez Akademię Wymiaru Sprawiedliwości przedstawiono ideę powołania nowej służby probacyjnej w warunkach Służby Więziennej, która zajmowałaby się gromadzeniem informacji stanowiących podstawę oceny zachowania osoby pozbawionej wolności z punktu widzenia procesu resocjalizacyjnego i readaptacyjnego. Projekt ten w swoim założeniu ma ulepszyć działania służące przede wszystkim ocenie przyszłych zachowań skazanych, w tym tych, które warunkują możliwość opuszczenia przez skazanych zakładów karnych.

Aby rozważania były pełne, należy odwołać się do definicji: „probacja jest zespołem działań mających na celu resocjalizację i prewencję kryminalną. Podstawą działań wynikających z probacji jest kontrolowana wolność oraz opieka nad sprawcą przestępstwa, który pozostaje pod nadzorem kuratora.” Wspólną cechą instytucji probacyjnych ujętych w kodeksie karnym jest poddanie sprawcy próbie, objęcie dozorem oraz nałożenie obowiązków probacyjnych. Służba więzienna natomiast „realizuje politykę kryminalną państwa, do której celów zalicza się: retribucję (odpłatę), resocjalizację, odstraszenie, pozytywną prewencję generalną, naprawienie szkody i zabezpieczenie społeczeństwa poprzez izolację sprawców”.

Już ta pobieżna analiza definicji jasno wskazuje, że służba probacyjna winna być umiejscowiona poza systemem więziennictwa i pozostawiona w gestii Kuratorskiej Służby Sądowej, ustawowo powołanej do realizowania zadań o charakterze wychowawczo - resocjalizacyjnym, diagnostycznym, profilaktycznym i kontrolnym, związanych z wykonywaniem orzeczeń sądu. Natomiast głównym zadaniem służby więziennej, określonym w ustawie jest „prowadzenie oddziaływań penitencjarnych i resocjalizacyjnych wobec osób skazanych na karę pozbawienia wolności, przede wszystkim przez organizowanie pracy sprzyjającej zdobywaniu kwalifikacji zawodowych, nauczania, zajęć kulturalno-oświatowych, zajęć z zakresu kultury fizycznej i sportu oraz specjalistycznych oddziaływań terapeutycznych.” Do wykonywania zadań o charakterze terapeutycznym delegowane są osoby, posiadające wykształcenie kierunkowe. Przygotowując propozycję zmian w polskim systemie penitencjarnym najwyraźniej zupełnie pominięto kwestię ustawowych zadań obu tych służb.

We wstępie do opracowania przywołano fragment tekstu A. Mogilnickiego „Indywidualizacja kary”: „indywidualizacja sądowa przechodzi w administracyjną (...) Sąd widział skazanego przez krótką chwilę, administracja widzi go przez długie lata, widzi go codziennie, bezustannie prawie, ma wszelką możliwość studiowania jego charakteru bez przerwy, obserwując go nie tylko w chwili szczególnego napięcia, jakie bywa podczas siedzenia na ławie oskarżonych, ale zawsze i wszędzie, w dzień i w nocy...” W kontekście tego fragmentu należy przypomnieć, że głównymi narzędziami diagnostycznymi są: wywiad, rozmowa, obserwacja i analiza dokumentów. Wszystkie te narzędzia mogą i powinny być wykorzystywane przez służbę więzienną, i nie wymagają powoływania specjalistycznej służby probacyjnej w ramach systemu penitencjarnego. Natomiast dokumentów do analizy z powodzeniem dostarczają od lat kuratorzy sądowi poprzez sporządzanie wywiadów środowiskowych na zlecenie dyrektorów jednostek penitencjarnych. Jeśli natomiast służba więzienna w obecnym kształcie nie jest w stanie wykorzystać dostępnych jej narzędzi diagnostycznych, zasadnym wydaje się rozważenie zmian w sposobie doboru i kształcenia kadr tejże formacji.

Przechodząc do Części I opracowania - wskazano w niej podstawowe zadanie pracowników nowej służby – realizacja poleceń dyrektorów zakładów karnych i aresztów

śledczych, a także zarządzeń sądów penitencjarnych dotyczących przeprowadzania wywiadów środowiskowych. Pomysłodawca tych rozwiązań wskazuje, że wykonywanie wywiadów przez nową służbę następowałoby szybciej, z większą częstotliwością i w większym zakresie pozyskiwanych informacji. Nie wskazuje natomiast z czego miałyby to wynikać. Zauważyć należy, że termin sporządzenia wywiadu środowiskowego przez kuratora wynika z ustawy, podobnie jak zakres informacji (w tym danych osobowych), jakie kurator ustawowo może pozyskiwać i przetwarzać. Nadto dyrekcja jednostek penitencjarnych zlecając Kuratorskiej Służbie Sądowej przeprowadzenie wywiadu środowiskowego wskazuje, za jaki okres winny być pozyskane informacje i jaki jest cel zbierania tychże informacji. Wskazuje również, jakie informacje są istotne z punktu widzenia prowadzenia właściwych oddziaływań wobec osadzonego. Trudno oczekiwać od kuratorów wyczerpujących informacji, jeśli w zleceniu przeprowadzenia wywiadu nie następuje indywidualizacja w stosunku do osadzonego. Jeśli natomiast prawidłowo zostanie wskazany zakres informacji, które powinny być ustalone, materiał zebrany przez kuratora na podstawie informacji od rodziny, środowiska ostatniego zamieszkania, ale również poprzez analizę uprzednio prowadzonych postępowań w Zespole, wartość dodana takiego wywiadu środowiskowego będzie znacząca.

Pomysłodawca zmian wskazuje, że brak jest w obowiązujących aktach prawnych jasnego wskazania przedmiotu prognozy penitencjarnej oraz wyodrębnienia kryteriów potrzebnych do jej sformułowania. Zasadnym wydaje się więc podjęcie starań zmierzających do ich określenia. W naszej ocenie nie jest do tego potrzebne powoływanie nowej służby, a dogłębna analiza problematyki przez ustawodawcę i wprowadzenie odpowiednich zapisów w obowiązujących aktach prawnych. Dalej pomysłodawca wyprowadza wniosek, że konieczne jest opracowanie kwestionariusza prognozy kryminologiczno – penitencjarnej wraz z określonym systemem wartościowania oceny przyszłego zachowania w zakładzie karnym. De facto nie jest to nic innego, jak ocena ryzyka wystąpienia konkretnych zachowań metodami szacunkowymi. Czy wymaga to powołania nowej służby probacyjnej? Naszym zdaniem – nie. Służba Więzienna mogłaby dokonywać takich szacunków, z wykorzystaniem służących ku temu narzędzi, bez konieczności powoływania nowych formacji. Przypomnieć w tym miejscu należy, że kuratorzy sądowi z powodzeniem od lat dokonują chociażby kwalifikacji skazanych do grupy ryzyka powrotu do przestępstwa, w oparciu o założenia

wyrażone w art. 169b Kodeksu karnego wykonawczego. Naszym zdaniem nic nie stoi na przeszkodzie, aby analogiczne rozwiązanie zostało zastosowane w aktach prawnych regulujących działania służby więziennej.

W dalszych rozważaniach autor opracowania analizuje kwestię przygotowania skazanych do życia na wolności w oparciu o art. 164 kkw oraz udzielania pomocy postpenitencjarnej osobom zwalnianym z jednostek penitencjarnych. Nie wykazuje on jednak ponownie jaka będzie wartość dodana wprowadzenia proponowanych rozwiązań, to jest jaką korzyść uzyskają osoby, do których kierowane winny być te oddziaływania. Należy zauważyć, że nic nie stoi na przeszkodzie aby w obecnym stanie prawnym Służba Więzienna bardziej aktywnie włączała się w przygotowanie skazanych do życia na wolności. Z perspektywy kuratorów, największymi problemami osób opuszczających jednostki penitencjarnej nie jest znalezienie pracy czy choćby tymczasowego lokum, a niemożność odnalezienia się w codziennym życiu, załatwienie spraw urzędowych itd. Dotyczy to szczególnie osób, które odbywały wieloletnie kary pozbawienia wolności.

Odnosząc się do postulatu możliwości przez SW udzielania skazanym opuszczającym Zakład Karny pomocy postpenitencjarnej, uważamy, iż jest on bezzasadny. Należy przypomnieć, iż obecnie zgodnie z art. 166 § 3 „Skazanemu zwalnianemu z zakładu karnego, który nie dysponuje wystarczającymi środkami własnymi i nie ma zapewnionych na wolności dostatecznych środków utrzymania, dyrektor zakładu karnego może udzielić pomocy pieniężnej w chwili zwolnienia w wysokości do 2/3 minimalnego wynagrodzenia za pracę lub jej odpowiedni ekwiwalent...”; i § 4 kkw „Skazanym zwalnianym na podstawie art. 47 § 2 nie udziela się pomocy pieniężnej, chyba że szczególne względy za tym przemawiają; w takim przypadku można udzielić pomocy w postaci odzieży, bielizny, obuwia, biletu na przejazd, a także artykułów żywnościowych na czas podróży, w zakresie niezbędnym do opuszczenia zakładu karnego. Decyzję o udzieleniu pomocy podejmuje dyrektor zakładu karnego.” Przy czym należy zauważyć, że obecnie dyrektorzy jednostek penitencjarnych z tych uprawnień nie korzystają, a skazani opuszczający jednostki penitencjarne są kierowani do ZKSS, aby tam starali się o pomoc z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Pomysłodawca nowej służby probacyjnej próbuje określić obszar jej działalności

poprzez scedowanie na nią obowiązku gromadzenia części danych o osobie skazanego, które w obowiązującym obecnie systemie prawnym uzyskiwane są przez kuratorów sądowych w drodze przeprowadzania wywiadów środowiskowych, w tym uzyskiwanych od rodziny osadzonego. Tymczasem z wieloletnich doświadczeń kuratorów wynika, że rodzina osadzonego często nie jest wystarczającym źródłem informacji o osadzonym. Bliscy zwykle nie mają szczegółowej wiedzy na temat wykształcenia, odbytych kursów, sytuacji zawodowej czy zdrowotnej osadzonych. Uzyskiwane informacje są często lakoniczne czy niepełne, co znajduje odzwierciedlenie w treści przesyłanych kwestionariuszy, i nie jest wynikiem niekompetencji kuratorów, a słabych więzi rodzinnych jakie wytworzyli osadzeni ze swoimi bliskimi. I nie zmieni tego częstotliwość przeprowadzania wywiadów środowiskowych. Jeśli rodzina osadzonego nie miała wiedzy na temat jego życia osobistego w chwili przyjęcia go do jednostki penitencjarnej, to nie nabędzie tej wiedzy w kolejnych latach jego pobytu w zakładzie karnym. Może natomiast odnieść wrażenie, że jest nachodzona i nękana, wypytywana o szereg kwestii nie związanych bezpośrednio z osadzonym (problem ten zostanie szerzej omówiony przy drugiej części opracowania, dotyczącej zaproponowanego formularza wywiadu środowiskowego). W tym kontekście trzeba pamiętać, że ogromnym źródłem informacji osobopoznawczych pozostaje i będzie pozostawał osadzony, który przecież pozostaje w jednostce penitencjarnej, pod czujną obserwacją funkcjonariuszy Służby Więziennej. Czy w takim razie zasadnym jest powoływanie nowej służby? Zwłaszcza, że zbieranie informacji w terenie miałyby zostać powierzone 262 osobom, gdzie obecnie czynności związane ze zbieraniem informacji w drodze wykonywania wywiadów środowiskowych wykonuje niespełna 3000 zawodowych kuratorów sądowych ds. karnych, mających za sobą wieloletnie doświadczenie zawodowe w pracy w środowisku podopiecznych, współpracy z dzielnicowymi, stowarzyszeniami, jednostkami samorządu terytorialnego, a przede wszystkim posiadają wiedzę i informację z tytułu prowadzenie wcześniejszych postępowań wykonawczych wobec skazanych. Proponowane w opracowaniu rozwiązanie zakłada pracę głównie w terenie, przy jednoczesnym zachowaniu możliwości codziennego, bezpośredniego kontaktu z osobą pozbawioną wolności. Czy w takim razie, z punktu widzenia ekonomiki prowadzenia oddziaływań o charakterze diagnostycznym i resocjalizacyjnym, rozsądniejszym nie jest pozostawienie podziału zadań między kuratorów sądowych a służbę więzienną? W naszej ocenie zdecydowanie tak.

W Polsce funkcjonuje 319 Sądów Rejonowych i tylko 172 jednostki penitencjarne. Już pobieżna analiza tematu pozwala wysnuć wniosek, że odległości od siedziby ZKSS do nawet najdalszych miejsc przeprowadzenia wywiadu środowiskowego jest mniejsza niż od jednostek penitencjarnych. Trudno więc podzielić przekonanie pomysłodawcy nowej służby probacyjnej, że jej pracownicy będą szybciej i sprawniej wykonywać zadania związane ze zbieraniem informacji na temat osadzonych.

Analizując rekomendacje zmian legislacyjnych znajdujemy w opracowaniu zapis „pozostawienie kompetencji kuratorom sądowym na wypadek sytuacji wyjątkowych, w których wykonanie wywiadu środowiskowego wiązałoby się dla funkcjonariuszy Służby Więziennej z nadmiernymi trudnościami czy kosztami związanymi z dotarciem do miejsca przeprowadzenia wywiadu.” (można wnioskować, że KSS ma być swego rodzaju podwykonawcą SW, w sytuacjach, kiedy ta z różnych powodów nie jest w stanie wykonać swoich obowiązków, co jest sprzeczne z uwagami zawartymi w Raporcie, wskazujących na przewagę kompetencyjną nowej służby probacyjnej). W tym miejscu należy zaznaczyć, że organizacja Kuratorskiej Służby Sądowej, jej umiejscowienie przy Sądach Rejonowych sprawia, że zdecydowanie łatwiej jej dotrzeć do miejsca przeprowadzenia wywiadu środowiskowego z uwagi na mniejsze odległości. Oddzielną problematyką jest kwestia ryczałtu dla kuratorów za używanie samochodów prywatnych do celów służbowych. Zagadnienie to wymaga dalszej analizy i urealnienia wysokości przyznawanych ryczałtów, jak też obligatoryjności ich przyznawania.

Na stronie 49 przedmiotowego Raportu autor wskazuje, iż funkcjonariuszom należałoby wprowadzić dodatek za pracę w terenie, pokryć koszty dojazdu komunikacją publiczną, czy autami prywatnymi, rozważyć należy zakup pojazdów służbowych dla SW, do realizacji zadań z zakresu prowadzenia wywiadów środowiskowych. Z uwagi na doświadczenia kuratorów w wypłacie ryczałtu za używanie pojazdów prywatnych do celów służbowych uważam, że może być trudność w realizacji tego postulatu również w stosunku do nowej służby probacyjnej.

Część II opracowania dotyczy stricte problematyki wywiadu środowiskowego, prowadzanego w stosunku do osób pozbawionych wolności. W obecnie obowiązującej rzeczywistości prawnej, uprawnienia do zbierania informacji dotyczących skazanego

w drodze wywiadu środowiskowego należą przede wszystkim do Kuratorskiej Służby Sądowej. Rozporządzenie w sprawie określenia innych niż kurator sądowy organów powołanych do przeprowadzenia wywiadu środowiskowego dodatkowo nadaje te uprawnienia komendom powiatowym i rejonowym Policji, dowódcy jednostki wojskowej oraz Żandarmerii Wojskowej (w stosunku do skazanego będącego żołnierzem w czynnej służbie wojskowej). Warto natomiast zauważyć, że z doświadczeń KSS jasno wynika, że powierzanie przeprowadzenia wywiadu środowiskowego na podstawie w/w Rozporządzenia jest rzadkością i raczej wyjątkiem od reguły. Pojawiający się w opracowaniu krytyczny głos odnośnie wywiadów przeprowadzanych przez kuratorów sądowych został poparty jednym krytycznym stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 24 lipca 2002 r. sygn. akt II AKz 650/02. Autor opracowania w przypisie 102 dokonał w naszej ocenie absolutnie nieuprawnionego uogólnienia, które posłużyło do zdyskredytowania całego środowiska kuratorskiego.

W opracowaniu pojawia się również pomysł, aby pracownik probacyjny utrzymywał kontakt z kuratorem sądowym co 6 miesięcy w okresie warunkowego zwolnienia i uzyskiwał od niego informacje celem aktualizacji prognozy kryminologicznej. Należy zauważyć, że brak jest podstawy do żądania od kuratora takich informacji. Przy udzieleniu warunkowego przedterminowego zwolnienia o ewentualnym dozorze kuratora, a co za tym idzie zbieraniu informacji na temat zachowania skazanego decyduje Sąd Penitencjarny i tylko on może żądać od kuratora informacji o jego przebiegu. Warto podkreślić, że Służba Więzienna nie udziela kuratorom informacji o przebiegu kary pozbawienia wolności po opuszczeniu przez skazanego jednostki penitencjarnej.

Analiza zaproponowanego schematu formularza wywiadu środowiskowego

Kwestionariusz podzielony jest na osiem bardzo obszernych części. Są one bardzo drobiazgowo i odnoszą się w zasadzie do wszelkich sfer życia osadzonego. Naszą wątpliwość budzi cel pozyskiwania tych wszystkich danych, które jednoznacznie należy zakwalifikować jako szczególnie wrażliwe. Pomysłodawca kwestionariusza nie wykazał w jaki sposób dane te zostaną wykorzystane. Oczywiście możemy przyjąć, że posłużą one do zaprojektowania lepszych oddziaływań wobec osadzonego, podejmowanych przez Służbę Więzienną. Pozostaje jednak pytanie co to zmieni dla osadzonego. Należy zauważyć również, że

kwestionariusz jako całość jest tendencyjny, zakłada że wywiad środowiskowy sporządzany jest jedynie wobec osób z tzw. marginesu społecznego, pochodzących ze środowisk silnie patologicznych, o zdecydowanie negatywnych stosunkach emocjonalnych z bliskimi, skonfliktowanych ze środowiskiem sąsiedzkim, wykonujących prace fizyczne. Kwestionariusz jest tak skonstruowany, aby ustalić głównie słabe strony osadzonego, które finalnie posłużą do sporządzenia negatywnej diagnozy (opartej na trudnościach i problemach). Zmarginalizowano natomiast zupełnie mocne strony osadzonego, na których można by budować diagnozę pozytywną. Jest on absolutnym zaprzeczeniem idei pracy na pozytywach, która zdecydowanie lepiej sprawdza się w stosunku do osób wykluczonych ze społeczeństwa. Rodzi to obawę w środowisku kuratorskim, że zamiast prowadzić politykę włączenia osób zwalnianych z jednostek penitencjarnych do społeczeństwa, wywiad środowiskowy przeprowadzony zgodnie z formularzem pogłębi tylko ich wykluczenie.

Nie negujemy konieczności modyfikacji używanego obecnie kwestionariusza wywiadu środowiskowego, natomiast forma i zakres zaproponowanego rozwiązania jest dla nas nie do przyjęcia. Nie na tym ma polegać proces resocjalizacji, co poparte jest w najnowszych opracowaniach z zakresu właśnie resocjalizacji, analiz psychologicznych osadzonych i przede wszystkim paradygmatów nauk korelujących z resocjalizacją.

Reasumując – zaprezentowana koncepcja powołania nowej służby probacyjnej w strukturach Służby Więziennej nie została uzasadniona w wystarczającym stopniu, nie wykazano wartości dodanej proponowanej innowacji. Nie wykazała również celu i efektu wykorzystania danych szczególnie wrażliwych, które miałyby być zbierane w odniesieniu do osoby osadzonego. W naszej ocenie zdecydowanie brak zasadności budowania nowej formacji w strukturach Służby Więziennej. Nie jest celowym oraz ekonomicznym tworzenie nowej struktury, skoro taka struktura i formacja probacyjna w postaci Kuratorskiej Służby Sądowej istnieje.

Natomiast rozumiemy potrzebę zmian, pewnych modyfikacji, ale też widzimy potrzebę dofinansowania, doetatyzowania i doposażenia Kuratorskiej Służby Sądowej. Kuratorska Służba Sądowa od lat interesuje się systemami probacji w różnych krajach europejskich i czerpie z nich odpowiednie wzorce. Jednocześnie jest od lat zakorzeniona w strukturach sądownictwa, ma swoje charakterystyczne, inne niż w innych krajach

uwarunkowania i rozwiązania systemowe.

W naszej ocenie, pomimo rosnącej od kilku lat liczby kar alternatywnych dla kary pozbawienia wolności (trend ogólnoeuropejski) wykonywanej w warunkach izolacji więziennej, Kuratorska Służba Sądowa zdaje egzamin i prawidłowo wykonuje zadania probacyjne. Poza tym nie za każdym razem związane jest to ze wzrostem ilościowym a jakościowym zleczanych zadań, czyli spraw jest tyle samo, ale liczba czynności wokół rośnie.

Jedną z możliwych przyczyn ponownego wzrostu obciążenia jakościową pracą kuratorów jest wprowadzany do Służby Więziennej od stycznia 2024 roku Pogłębiony System Oceny Ryzyka Recydywy. Do systemu przypisane zostało narzędzie szacowania ryzyka powrotności do przestępstwa. Wraz z jego wdrażaniem pojawiły się oczekiwania funkcjonariuszy więziennych, by kuratorzy sądowi pionu karnego dokonywali pogłębionej analizy zgromadzonych danych osobopoznawczych o skazanym. W opracowaniu „Pogłębiony System Oceny Ryzyka Recydywy PSORR-PL. Przewodnik dla przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości” omówili m.in. nowy kwestionariusz wywiadu środowiskowego z art. 14 kkw, składający się z 11 rozbudowanych pytań, odnoszących się również do treści sprawozdań z przebiegu dozoru itp. Wskazuje to jednocześnie na wzrost czasochłonności wykonania nowego zlecenia.

W obliczu bieżących wyzwań w ocenie OZZKS warto rozważyć opcję stworzenia nowej specjalizacji w obrębie kurateli – „**kuratora penitencjarnego**”. Kurator penitencjarny stanowiłby swoisty pomost pomiędzy Kuratorską Służbą Sądową a Służbą Więzienną. Miałby swoją lokalizację przy zespołach kuratorskiej służby sądowej. Przy jednoczesnym zapewnieniu płynności wdrażania nowego pomysłu, można uzyskać pogłębione wywiady środowiskowe kompatybilne z obecnie uruchamianym narzędziem do oceny ryzyka powrotności do przestępstwa.

Specjalizacja kuratora penitencjarnego idealnie wpisuje się w nowo kreowane zadania. Kuratorzy sądowi posiadają już liczne narzędzia do realizacji tej funkcji. Mają dostęp do szerokiej bazy danych oraz sieć powiązań z instytucjami a także środowiskiem społecznym. Pomysł jest zgodny z racjonalizacją ekonomiczną. Korzysta się z już istniejącej struktury

probacji, jej biur, wykwalifikowanej kadry, bez konieczności dokonywania rewolucji legislacyjnej i zmian systemowych

Założenie jest proste. Aktualnie kuratorzy zawodowi pionu karnego dysponują kartami dostępu do systemu informatycznego SDE i na tej podstawie mają dostęp do niezbędnych informacji pozwalających na prawidłowe prowadzenie sprawy. Wykorzystując analogiczną technologię można wygenerować karty dostępu do systemu informatycznego Służby Więziennej z zachowaniem wszelkich form bezpieczeństwa. Wartością dodaną będzie fakt, że jeden pracownik będzie w stanie wygenerować większość danych z obu systemów bez konieczności angażowania dodatkowych osób.

Umieszczenie specjalizacji kuratora penitencjarnego przy Kuratorskiej Służbie Sądowej jest spójne zarówno z założeniami Rekomendacji CM/REC (2010) Komitetu Ministrów Rady Europy, w której to „w części pierwszej dokonano charakterystyki podmiotu probacyjnego jako każdego organu wyznaczonego przez prawo do realizacji zadań i obowiązków z zakresu probacji. W zależności od systemu krajowego praca podmiotu probacyjnego może obejmować również udzielanie informacji oraz doradztwo dla organów sądowych i innych organów decyzyjnych, aby pomóc im w podejmowaniu przemyślanych i sprawiedliwych decyzji, udzielanie wskazówek i wsparcia osobom pozbawionym wolności w celu przygotowania ich zwolnienia, monitorowania i pomocy osobom podlegającym przedterminowemu zwolnieniu”, jak i funkcjonującym już w Polsce Departamentem Wykonywania Orzeczeń i Probacji, pod który podlegają kuratorzy sądowi.

Mając na uwadze powyższe, w imieniu OZZKS wyrażam pełną gotowość do włączenia się w prace związane z rozwojem Kuratorskiej Służby Sądowej.

Z wyrazami szacunku:

Przewodniczący OZZKS

Do wiadomości:

Departament Wykonywania Orzeczeń i Probacji